

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

2. Skal EØF-traktatens artikel 48, stk. 2, og artikel 51 (nu artikel 39, stk. 2, EF og artikel 42 EF) og forordning (EØF) nr. 1408/71 fortolkes således, at de er til hinder for en national ordning, hvorefter det — foruden at forsikringsbegivenheden skal være en følge af en arbejdsulykke — yderligere er en betingelse for, at karenstiden bortfalder for en ydelse, der følger af forsikringsbegivenheden nedsat arbejdsdygtighed, at forsikringsbegivenheden er indtrådt hos en person, der er lovpligtigt forsikret i en pensionsforsikring i henhold til den (østrigske) Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (ASVG) eller i en anden (østrigsk) lovpligtig forbundsforsikringslov, eller hos en person, der er frivilligt forsikret ifølge § 19a i den (østrigske) Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (ASVG), således at arbejdsulykker under beskæftigelse i andre medlemsstater ikke er omfattet?
3. Skal EØF-traktatens artikel 48, stk. 2, og artikel 51 (nu artikel 39, stk. 2, EF og artikel 42 EF) fortolkes således, at de er til hinder for såvel artikel 9a i forordning (EØF) nr. 1408/71 som en national ordning, der helt generelt udelukker en forlængelse af referenceperioden for at oppebære en pension, eller som begrænser den til den situation, hvor der er ret til pension fra den lovpligtige ulykkesforsikring i den pågældende medlemsstat?

(¹) EFT 1971 II, s. 366.

(²) EFT 1983 L 230, s. 6.

(³) EFT 1992 L 136, s. 28.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. juli 2000 af Republikken Østrigs Oberster Gerichtshof i sagen Deutsche Paracelsus Schulen für Naturheilverfahren GmbH mod Kurt Gräbner

(Sag C-294/00)

(2000/C 285/06)

Ved kendelse afsagt den 13. juli 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 31. juli 2000, har Republikken Østrigs Oberster Gerichtshof i sagen Deutsche Paracelsus Schulen für Naturheilverfahren GmbH mod Kurt Gräbner forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Kan en medlemsstat fortsat — navnlig efter udstedelsen af andet generelle anerkendelsesdirektiv 92/51/EØF(¹) — bestemme, at paramedicinsk virksomhed, som f.eks. virksomhed som heilpraktiker ifølge den tyske Heilpraktikergesetz, RGl I 251/1939, i den gældende affattelse, skal være forbeholdt personer, der er indehavere af et eksamensbevis som læge, eller er især artikel 43 EF (tidligere EF-traktatens artikel 52) om etableringsfriheden og artikel 50 EF (tidligere EF-traktatens artikel 60) om fri udveksling af tjenesteydelser nu til hinder herfor?

Er de nævnte fællesskabsretlige regler til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter uddannelsen til forskellige former for virksomhed, som er reguleret af retsforskrifter på sundhedsvæsenets område, er forbeholdt de hertil bestemte institutioner, og hvorefter det er forbudt andre personer eller institutioner at tilbyde eller formidle sådanne uddannelser og at reklamere for dem, selv om denne uddannelse kun vedrører delområder af lægegeringen?

(¹) EFT L 209, 1992, s. 25.

Sag anlagt den 1. august 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-295/00)

(2000/C 285/07)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. august 2000 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommission for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Enrico Traverso og Bernard Mongin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Den Italienske Republik ikke har overholdt de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 4055/86(¹) af 22. december 1986 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande, idet Den Italienske Republik opretholder en afgift for passagerer, der går om bord på skibe eller fra borde i Genova, Napoli og Trieste's havne, når passagererne kommer fra eller rejser til havne i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, mens en sådan afgift ikke opkræves, såfremt der er tale om transport mellem to havne, der er beliggende på det nationale område.